Gemeente Amsterdam

Advies

Zaaknummer: JB.24.007544.001

Advies naar aanleiding van het bezwaarschrift ingediend door mevrouw J. Horstik tegen het besluit van 23 april 2024. Met dit besluit is geweigerd een dwangsom toe te kennen wegens het niet tijdig beslissen aangaande het adres Badhuiskade 3 in Amsterdam.

Aan het college van burgemeester en wethouders

1. Advies

De bezwaarschriftencommissie (hierna: commissie) adviseert om:

- het bezwaar ongegrond te verklaren;
- het besluit van 23 april 2024 in stand te laten.

Dit betekent dat terecht geen dwangsom is toegekend. Hierna wordt uitgelegd hoe dit advies tot stand gekomen is.

2. Aanleiding

Op 28 maart 2022 heeft mevrouw J. Horstik (hierna: bezwaarde) bezwaar gemaakt tegen het besluit van 15 februari 2022 (zaaknummer: JB.22.004657.004). Met dit besluit is een omgevingsvergunning verleend voor het uitbreiden van het logiesgebouw Clink Noord op de locatie Badhuiskade 3 (kenmerk: Z2021-N001729 / 6147939).

Op 31 maart 2022 is de ontvangst van het bezwaarschrift aan bezwaarde bevestigd. Ook is de beslistermijn verdaagd met zes weken.

Op 5 november 2023 (ontvangen op 6 november 2023) heeft bezwaarde een ingebrekestelling ingediend.

Met de beslissing van 4 april 2024 is op het bezwaar tegen het besluit van 15 februari 2022 beslist.

Op 23 april 2024 (kenmerk besluit: JB.23.017434.001) is geen dwangsom toegekend aan bezwaarde wegens het niet tijdig beslissen. De reden hiervoor is dat de ingebrekestelling onredelijk laat is ingediend.

Tegen dit besluit van 23 april 2024 heeft bezwaarde op 30 mei 2024 bezwaar gemaakt.

3. Ontvankelijkheid
De commissie constateert dat is voldaan aan de in de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gestelde eisen voor het indienen van een bezwaarschrift zodat het bezwaar ontvankelijk is.

4. Wet- en regelgeving
De toepasselijke wet- en regelgeving staat in de bijlage bij dit advies.

5. Bezwaren
Bezwaarde voert samengevat het volgende aan:
- Als omwonende verkeerde bezwaarde in totale onwetendheid over de stand van de werkzaamheden;
- De omgevingsvergunning zou een tijd niet gebruikt worden;
- De gemeente heeft de tijd genomen om gaatjes te vinden om het bezwaar toch te kunnen afwijzen.

6. Overwegingen
Naar aanleiding van de stukken overweegt de commissie als volgt.

De commissie moet de vraag beantwoorden of terecht is beslist dat geen dwangsom is verschuldigd, omdat bezwaarde het college onredelijk laat in gebreke heeft gesteld.

Artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onder a, van de Awb bepaalt dat geen dwangsom is verschuldigd indien het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. In de memorie van toelichting op het voorstel van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen staat het volgende:

"De eerste uitzonderingen op de dwangsomregeling is dat geen dwangsom verschuldigd is als het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. In de term «onredelijk» zit weliswaar ruimte voor interpretatie, maar men mag toch aannemen dat, omdat de burger daar doorgaans belang bij heeft, zo snel mogelijk nadat de beslistermijn is verlopen, wellicht hooguit enkele weken, het bestuursorgaan in gebreke zal stellen." (Kamerstukken II 2004/05, 29 934, nr. 6, blz. 5).
(...)
"Wat onredelijk laat is, kan niet in zijn algemeenheid worden bepaald. Daarvoor is niet zonder meer doorslaggevend wanneer de oorspronkelijke aanvraag of het bezwaar is ingediend. Wel is van belang of en hoe er nadien van gedachten is gewisseld tussen aanvrager en bestuursorgaan." (idem, blz. 13).

De commissie overweegt dat uiterlijk twaalf weken na afloop van de bezwaartermijn (dus uiterlijk op 21 juni 2022) op het bezwaar tegen het besluit van 15 februari 2022 beslist had moeten worden. Op 5 november 2023 (ontvangen op 6 november 2023) stelde bezwaarde de gemeente in gebreke. Tussen 21 juni 2022 en 5 november 2023 zit ongeveer 72 weken (één jaar en vier maanden).

Bezwaarde stelt terecht dat de wet geen uiterste termijn stelt aan het indienen van een ingebrekestelling, maar dit betekent niet dat – zoals bezwaarde het stelt – zij "ongehinderd" gebruik kan maken van de dwangsomregeling. Uit rechtspraak kan namelijk in het algemeen gesproken worden opgemaakt dat het indienen van een ingebrekestelling vier à vijf maanden na afloop van de beslistermijn onredelijk laat kan zijn.[1] Recent is heeft de Afdeling

[1] ECLI:NL:CRVB:2015:2642, ECLI:NL:CRVB:2020:2768, ECLI:NL:CRVB:2022:289

bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) ook geoordeeld dat meer dan een jaar wachten met het indienen van een ingebrekestelling onredelijk laat was.[2]

De commissie is van oordeel dat het tijdsverloop tussen de afloop van de beslistermijn en het indienen van de ingebrekestelling van 72 weken fors meer is dan het in de wetsgeschiedenis genoemde tijdsverloop van hooguit enkele weken. De vraag is dan ook of er omstandigheden zijn waardoor redelijkerwijs niet gezegd kan worden dat bezwaarde onredelijk laat een ingebrekestelling heeft ingediend. Daarbij is – zoals uit de genoemde wetgeschiedenis blijkt – van belang of bezwaarde met de gemeente in contact is gebleven over het uitblijven van een beslissing op bezwaar. De commissie verwijst hierbij ook naar de eerder aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2024.

Uit het dossier blijkt niet dat er tussen 21 juni 2022 en 5 november 2023 contact is geweest tussen bezwaarde en de gemeente dat er op was gericht om de gemeente te wijzen op het verstrijken van de beslistermijn. De commissie heeft bezwaarde voorts in de gelegenheid gesteld om te onderbouwen of en wanneer bezwaarde contact heeft gezocht met de gemeente over het uitblijven van een besluit op haar bezwaarschrift. Bewaarde heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt. De in het bezwaarschrift genoemde omstandigheden rechtvaardigen naar het oordeel van de commissie ook niet dat bezwaarde zeer lang (72 weken) heeft gewacht met het indienen van de ingebrekestelling. De figuur van de ingebrekestelling is juist bedoeld is om een bestuursorgaan te bewegen tot besluitvorming. Het te lang wachten met het inzetten van dit middel kan nadelig uitwerken.

De commissie is dus niet gebleken van bijzondere omstandigheden die het onredelijk laat indienen van de ingebrekestelling rechtvaardigen. Er is daarom op goede gronden geconcludeerd dat de ingebrekestelling onredelijk laat is ingediend en is terecht besloten dat op grond van artikel 4:17, zesde lid en onder a, van de Awb geen dwangsom verschuldigd is.

7. Hoorzitting

Over de conclusie dat geen dwangsom verschuldigd is bestaat naar het oordeel van de commissie redelijkerwijs geen twijfel. De commissie vindt dat het bezwaar kennelijk ongegrond is als bedoeld in artikel 7:3, onderdeel b, van de Awb en ziet daarom af van het houden van een hoorzitting.

[2] Zie de uitspraak van 12 juni 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2402

8. Conclusie

Gelet op de bovenstaande overwegingen is de commissie van oordeel dat het bezwaar ongegrond is en dat het besluit van 23 april 2024 in stand kan blijven.

Amsterdam, 1 juli 2024

De bezwaarschriftencommissie,

voorzitter, secretaris,

J. de Groot M. van Looij

Bijlage: juridisch kader

Algemene wet bestuursrecht

Artikel 4:17
1. Indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, verbeurt het bestuursorgaan aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen. De Algemene termijnenwet is op laatstgenoemde termijn niet van toepassing.
2. De dwangsom bedraagt de eerste veertien dagen € 23 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 35 per dag en de overige dagen € 45 per dag.
3. De eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, is de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.
4. Indien de aanvraag elektronisch kon worden gedaan, is artikel 4:3a van overeenkomstige toepassing op de ingebrekestelling.
5. Beroep tegen het niet tijdig geven van de beschikking schort de dwangsom niet op.
6. Geen dwangsom is verschuldigd indien:
a. het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld,
b. de aanvrager geen belanghebbende is, of
c. de aanvraag kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is.
7. Indien er meer dan één aanvrager is, is de dwangsom aan ieder van de aanvragers voor een gelijk deel verschuldigd.

Artikel 7:3
Van het horen van een belanghebbende kan worden afgezien indien:
(...)
b. het bezwaar kennelijk ongegrond is
(...)